

Sygn. akt I C 1567/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

31 stycznia 2017

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Rafał Cieszyński

Protokolant Katarzyna Kudzia

po rozpoznaniu na rozprawie 31 stycznia 2017 we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) z siedzibą we W.

przeciwko K. C. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej K. C. (1) na rzecz powoda (...) z siedzibą we W. kwotę 423.029,96 zł (czterysta dwadzieścia trzy tysiące dwadzieścia dziewięć złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 14 kwietnia 2016 do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1567/16

UZASADNIENIE

Powód (...) we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. C. (1) kwoty 436.204,91 zł z ustawowymi odsetkami od 14 kwietnia 2016 do dnia zapłaty oraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że 14 października 2008 pozwana zawarła z (...) Bank. S.A. w W. umowę kredytu na cele mieszkaniowe nr (...). Z uwagi na brak spłaty dotychczasowy wierzyciel wypowiedział umowę kredytu i wystawił wobec pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny. Następnie 16 grudnia 2014 dotychczasowy wierzyciel, w drodze przelewu, zbył wierzytelność z umowy kredytu na rzecz powoda. Na wierzytelność dochodzoną pozvem składają się należność główna w kwocie 338.588,01 zł, odsetki umowne w kwocie 7.207,58 zł zgodnie z bankowym tytułem egzekucyjnym, odsetki umowne karne w kwocie 55.242,55 zł od momentu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego do dnia zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności oraz odsetki ustawowe za opóźnienie w kwocie 35.166,77 zł należne od momentu zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 22 czerwca 2016, sygn. akt I Nc 963/16, Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny w całości uwzględnił żądanie pozwu.

Pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, w którym wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

Pozwana przyznała, że zawarła umowę kredytu z (...) Bank S.A. Z uwagi na trudną sytuację finansową pozwana nie była w stanie regularnie uiszczać rat kredytu. Pozwana jednak utrzymywała stały kontakt z wierzycielem, a następnie z

powodem, z którym uzgodniła dobrowolną spłatę zadłużenia w kwocie 2.000 zł miesięcznie. Powyższą kwotę pozwana systematycznie wpłacała na rachunek bankowy powoda.

W odpowiedzi na sprzeciw powód wskazał, że w istocie miały miejsce negocjacje z pozwaną co do dobrowolnej spłaty zadłużenia, nie została jednak zawarta jakakolwiek ugoda w tym zakresie. W okresie od 05 listopada 2015 do 11 marca 2016 pozwana rzeczywiście wpłacała na rzecz powoda 9.500 zł, które to powód odliczył od stanu zadłużenia pozwanej. Po tej dacie pozwana nie uiściła już żadnej kwoty na poczet zadłużenia. 20 maja 2016 ponownie zadeklarowała dobrowolną spłatę, ale nie wywiązała się ze złożonych deklaracji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny, istotny dla rozstrzygnięcia sprawy:

14 października 2008 (...) Bank S.A. z siedzibą w W. jako kredytodawca oraz pozwana K. C. (1) jako kredytobiorca zawarli umowę kredytu na cele mieszkaniowe (...) numer (...). Na podstawie § 2 umowy kredytu Bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 360.000 zł na okres 360 miesięcy od 14 października 2008 do 01 października 2038 na zasadach określonych w umowie i „Ogólnych warunkach kredytowania w zakresie udzielania kredytów na cele mieszkaniowe oraz kredytów i pożyczek hipotecznych (...)”.

Pozwana zobowiązała się do spłaty kredytu, odsetek i innych należności do 01 października 2038, w 358 równych ratach miesięcznych w pierwszym dniu każdego miesiąca, począwszy od 02 stycznia 2009 (§ 9 ust. 1 i 2 umowy).

(dowód: umowa kredytu na cele mieszkaniowe (...) z 14 października 2008 k. 16-20)

Zgodnie z § 8 umowy kredytu, oprocentowanie kredytu w całym okresie kredytowania zostało określone jako zmienne i stanowiło sumę zmiennej stawki odniesienia oraz stałej marży banku w wysokości 1,90 punktu procentowego, z zastrzeżeniem ust. 6 oraz z zastrzeżeniem zmiany marży banku na podstawie § 11a Umowy. W dniu zawarcia umowy oprocentowanie wynosiło 8,53% w stosunku rocznym

i równe było stawce odniesienia, to jest stawce rynku pieniężnego (...) z zaokrągleniem do dwóch miejsc po przecinku, z ostatniego dnia roboczego miesiąca zawarcia umowy, publikowanej na stronie R. lub na jakimkolwiek ekranie zastępczym, powiększonej o marżę banku z ust. 1. W razie przekroczenia przez tak ustalone oprocentowanie kredytu czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, oprocentowanie w okresie przekroczenia równe było czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania kredytu wynosiła 9,69%, a całkowity koszt kredytu został określony na kwotę 648.373,53 zł.

(dowód: umowa kredytu na cele mieszkaniowe (...) z 14 października 2008 k. 16-20)

W przypadku niespłacenia w terminie określonym w umowie raty kapitałowo-odsetkowej lub jej części, bank uprawniony był wezwać kredytobiorcę do spłaty zaległej należności, pod rygorem wypowiedzenia umowy. W przypadku niewykonania przez kredytobiorcę zobowiązań wynikających z umowy, w tym braku spłaty zaległych należności w terminie określonym w wezwaniu do spłaty, bankowi przysługiwało prawo wypowiedzenia umowy oraz przystąpienia do odzyskania swoich należności z ustanowionych prawnych zabezpieczeń oraz majątku kredytobiorcy (§ 12 ust. 3 i 6 umowy). Okres wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni, licząc od następnego dnia po doręczeniu oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy (§ 13 ust. 3 umowy). Kredytobiorcy zobowiązani byli ponadto do poniesienia kosztów w związku z niewykonaniem przez nich zobowiązań wynikających z umowy, w tym między innymi kosztów związanych z pozasądowym dochodzeniem wierzytelności (§ 13 ust. 7 umowy).

(dowód: umowa kredytu na cele mieszkaniowe (...) z 14 października 2008 k. 16-20)

Od kwoty kapitału niespłaconego w terminie spłaty określonym w umowie, kredytobiorca od dnia następnego po terminie spłaty, zobowiązał się do zapłaty odsetek według stopy procentowej obowiązującej w Banku dla zadłużenia przeterminowanego. Oprocentowanie to zostało określone jako zmienne i ustalone jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. W dniu zawarcia umowy wysokość stopy kredytu lombardowego NBP wynosiła 7,50% w stosunku rocznym (§ 12 ust. 5 umowy).

(dowód: umowa kredytu na cele mieszkaniowe (...) z 14 października 2008 k. 16-20)

Strony umowy kredytu uzgodniły ponadto zabezpieczenie spłaty udzielonego kredytu, odsetek, a także innych związanych z kredytem należności w postaci m.in.:

- hipoteki umownej zwykłej w wysokości 360.000 zł i hipoteki umownej kaucyjnej do sumy 180.000 zł, ustanowionej na będącej własnością pozwanej nieruchomości położonej w miejscowości N., gmina Ż., dla której Sąd Rejonowy w Kartuzach prowadzi księgę wieczystą KW nr (...). Hipoteki powyższe zostały wpisane do księgi wieczystej, a obecnie jako wierzyciel hipoteczny wpisany jest w księdze wieczystej (...) powód (...) z siedzibą we W..

(dowód: odpis zwykły Księgi Wieczystej nr (...) k. 21-23)

27 maja 2013 Bank (...) S.A. w W., jako następca prawny (...) Bank S.A. w W., wypowiedział pozwanej umowę kredytu mieszkaniowego nr (...) i wezwał pozwaną do uregulowania należności w łącznej kwocie 348.503,72 zł, w tym tytułem kapitału 341.188,01 zł, tytułem odsetek umownych 6.079,35 zł, tytułem odsetek karnych 164,36 zł i tytułem zaległej składki na ubezpieczenie 1.072 zł.

(dowód: wypowiedzenie umowy z 27 maja 2013 k. 24)

12 lipca 2013 Bank (...) S.A. w W. wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z tytułu umowy kredytu na cele mieszkaniowe (...) nr (...) z 14 października 2008 na kwotę 350.395,59 zł. Na kwotę powyższą składało się zadłużenie w zakresie kapitału w kwocie 341.188,01 zł, w zakresie odsetek umownych w kwocie 7.732,73 zł, w zakresie odsetek karnych 402,85 zł i w zakresie zaległej składki na ubezpieczenie 1.072 zł.

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny z 12 lipca 2013 k. 25)

16 grudnia 2014 następca prawny (...) Bank S.A. – Bank (...) S.A. w W. i powód (...) we W. zawarli umowę sprzedaży wierzytelności określonych w załączniku numer 2 do umowy. Strony powyższej umowy uzgodniły, że przejście wierzytelności zabezpieczonych hipoteką nastąpi z momentem przerejestrowania hipoteki. Następnie aneksem numer (...) do powyższej umowy, zawartym 30 grudnia 2014, oraz załączonym do niego wykazem wierzytelności, strony umowy szczegółowo określiły zakres wierzytelności objętych umową sprzedaży, w tym ich wysokość. Przedmiotem umowy z 16 grudnia 2014 była między innymi wierzytelność przeciwko pozwanej z tytułu umowy kredytu hipotecznego numer (...) z 14 października 2008, zabezpieczona hipoteką umowną zwykłą w kwocie 360.000 zł i hipoteką umowną kaucyjną w kwocie 180.000 zł. Data wymagalności wierzytelności została określona na 12 lipca 2013. Łączna kwota nabywanej wierzytelności wynosiła 397.363,19 zł, w tym kapitał 338.588,01, odsetki umowne 7.207,58 zł i odsetki karne 51.567,60 zł.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikami i aneksem nr (...) k. 26-67

potwierdzenie przelewu k. 68)

Po nabyciu wierzytelności od dotychczasowego wierzyciela powód prowadził z pozwaną rozmowy co dobrowolnej spłaty zadłużenia z umowy kredytu hipotecznego nr (...). Strony nie zawarły jednak ugody w tym zakresie.

(dowód: nagranie rozmowy telefonicznej przeprowadzonej 20 maja 2016 utrwalonej na płycie CD k. 106)

Pozwana dokonała na rzecz powoda następujących wpłat na poczet zadłużenia z umowy kredytu hipotecznego nr (...):

- w dniu 30 października 2015 kwoty 1.500 zł
- w dniu 11 stycznia 2016 kwoty 2.000 zł,
- w dniu 11 marca 2016 kwoty 2.000 zł.

(dowód: potwierdzenie wpłaty gotówkowej z 11 marca 2016 k. 92

przekazy pocztowe z 11 stycznia 2016 i 30 października 2015 k. 92)

Do 11 marca 2016 łącznie pozwana wpłaciła na rzecz powoda kwotę 9.500 zł na poczet zadłużenia z umowy kredytu hipotecznego nr (...).

(okoliczność przyznana)

01 kwietnia 2016 powód, w związku z brakiem spłaty zadłużenia na etapie polubownym, wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 435.425,69 zł z tytułu zadłużenia z umowy kredytu hipotecznego nr (...) z 14 października 2008.

(dowód: pismo powoda z 01 kwietnia 2016 k. 80-81)

20 maja 2016 pozwana zadeklarowała dokonywanie wpłat na poczet zadłużenia z umowy kredytu hipotecznego nr (...) w kwocie 2.000 zł miesięcznie.

(dowód: nagranie rozmowy telefonicznej przeprowadzonej 20 maja 2016 utrwalonej na płycie CD k. 106)

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd wynika, że świadczenie, którego spełnienia przez pozwaną domagał się powód stanowi należność z tytułu umowy kredytu hipotecznego z 14 października 2008.

Zgodnie z brzmieniem art. 69 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 Prawo bankowe (stan prawny na dzień 14 października 2008) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Strony nie kwestionowały faktu zawarcia przez pozwaną umowy kredytu mieszkaniowego z 14 października 2008 z (...) Bank S.A. W Umowie tej Bank zobowiązał się do udzielenia pozwanej kredytu w kwocie 360.000 zł przy oprocentowaniu 8,53% w skali roku i rzeczywistej rocznej stopie oprocentowania w wysokości 9,69 % (§ 2 i 8 umowy kredytu). Pozwana zobowiązała się zaś do spłaty rat kapitałowo – odsetkowych i odsetkowych w terminach, kwotach i na rachunek wskazany w harmonogramie spłat (§ 9 umowy). Pozwana przyznała, że z uwagi na trudną sytuację finansową nie spłacała kredytu w terminie. Powyższe skutkowało wypowiedzeniem umowy kredytu na podstawie § 12 ust. 6 umowy kredytu przez dotychczasowego wierzyciela, wskutek czego wymagalna stała się cała kwota udzielonego kredytu.

Materiał dowodowy pozwalał na ustalenie wysokości dochodzonej należności, zarówno co do należności głównej, jak odsetek i odsetek za opóźnienie. Z umowy kredytu wynikają bowiem wysokości powyższych elementów, zaś w bankowym tytule egzekucyjnym numer (...) szczegółowo wskazano zadłużenie pozwanej, z rozbiciem na poszczególne składniki, jak i datą wymagalności zadłużenia. Pozwana nie kwestionowała zresztą tej wysokości. Przedłożone w ramach materiału dowodowego dokumenty były wystarczające dla ustalenia wysokości zobowiązania pozwanej z umowy kredytu i rozstrzygnięcia sprawy, wobec czego Sąd pominął dowód z przesłuchania stron. Nadto pozwana nie stawiała się na rozprawie 22 listopada 2016 bez usprawiedliwienia, co również uzasadniało pominięcie dowodu z jej przesłuchania. Postępowanie dowodowe wykazało również, że wierzytelność z powyższej umowy kredytu została nabyta przez powoda w drodze umowy sprzedaży wierzytelności z 16 grudnia 2014.

Pozwana podnosiła, że już po cesji wierzytelności na rzecz powoda dokonywała wpłat na poczet zadłużenia. Powód przyznał, że do 11 marca 2016 została uiszczona na jego rzecz kwota 9.500 zł. Wskazał, że zarachował powyższą

kwotę na poczet odsetek karnych za opóźnienie, naliczonych przez dotychczasowego wierzyciela do momentu zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności, których wysokość wynosiła 64.742,55 zł. W związku z tym powód domagał się odsetek karnych za opóźnienie w kwocie 55.242,55 zł. Wbrew powyższemu twierdzeniu powoda, z materiału dowodowego wynika jednak, że w drodze umowy sprzedaży wierzytelności połączonej z jej cesją, zawartej 16 grudnia 2014, powód nabył odsetki karne w wysokości 51.567,60 zł, a nie jak twierdził w pozwie 64.742,55 zł. Wynika to z wyciągu z wykazu wierzytelności stanowiącego załącznik numer 1 do aneksu nr (...) do umowy sprzedaży wierzytelności (k. 66). W wykazie wierzytelności wskazano bowiem, że umowa sprzedaży dotyczy wierzytelności wynikającej z umowy kredytu nr (...), na którą składa się kapitał w kwocie 338.588,01 zł, odsetki umowne w kwocie 7.207,58 zł i odsetki karne w kwocie 51.567,60 zł. Powód nabył wierzytelność przeciwko pozwanej w tym właśnie zakresie. Skoro więc bezsporne było, że pozwana już po zawarciu umowy sprzedaży wierzytelności wpłaciła na poczet zadłużenia kwotę 9.500 zł, a powód zarachował tę kwotę na odsetki karne, to należało pomniejszyć właśnie kwotę 51.567,60 zł o wpłacone 9.500 zł. Powód nie uwzględnił tej kwoty na etapie wnoszenia pozwu, gdyż jak w nim wskazał, domagał się odsetek karnych w kwocie 55.242,55 zł, a więc w kwocie wyższej niż kwota odsetek karnych nabyta w drodze umowy z 16 grudnia 2014. Dlatego też należność dochodzoną pozwem należało w zakresie odsetek karnych pomniejszyć o 9.500 zł. Na wierzytelność z tytułu umowy kredytu składają się więc kapitał w kwocie 338.588,01 zł, odsetki umowne w kwocie 7.207,58 zł, odsetki karne w kwocie 51.567,60 zł, ale pomniejszone o wpłacone 9.500 zł, co daje 42.067,60 zł oraz skapitalizowane odsetki ustawowe do momentu złożenia pozwu w kwocie 35.166,77 zł. Łącznie jest to kwota 423.029,96 zł, którą Sąd w punkcie I. sentencji wyroku zasądził od pozwanej K. C. (1) na rzecz powoda (...) z siedzibą we W. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 14 kwietnia 2016 do dnia zapłaty. Dalej idące powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku.

Pozwana zarzucała ponadto, że prowadziła z powodem rozmowy co do ugodowego rozwiązania sprawy i dobrowolnej spłaty zadłużenia. Okoliczności tych powód nie kwestionował, w związku z czym zbędny był dowód z zeznań świadka K. C. (2). Nie miały one jednak wpływu na rozstrzygnięcie. Po pierwsze należy zaznaczyć, że między stronami nie została zawarta ugoda w przedmiocie spłaty zadłużenia, która przekładałaby się na wysokość bądź wymagalność świadczenia należnego od pozwanej. Jak wynika z nagrania rozmowy z dnia 20 maja 2016 powód nie wyraził zgody na zawarcie takiej ugody, przynajmniej do czasu rozstrzygnięcia postępowania sądowego. Po drugie pozwana, choć deklarowała dobrowolne i regularne wpłaty w kwocie 2.000 zł miesięcznie, to nie wywiązała się z tych deklaracji. Z materiału dowodowego wynika, że po marcu 2016 nie uiściła żadnej wpłaty na rzecz powoda. Nawet więc zakładając jakiegokolwiek uzgodnienia między stronami, to skoro pozwana ich nie dotrzymała, powód ma prawo domagać się zapłaty całej kwoty z umowy kredytu. Podnoszona przez pozwaną wola dobrowolnej spłaty zadłużenia w ratach może być rozważana jedynie w kontekście ewentualnego rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty, w oparciu o art. 320 k.p.c. Niezależnie od braku formalnego wniosku w tym zakresie, w ocenie Sądu nie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek pozwalający na zastosowanie powyższego moratorium. Obok sytuacji pozwanej należy bowiem mieć na uwadze również interes powoda. Okoliczności sprawy nie dają zaś podstaw do stwierdzenia, że pozwana, po rozłożeniu świadczenia na raty, będzie realizować je w sposób odczuwalny ekonomicznie dla powoda. Wprawdzie deklaruje ona chęć dobrowolnej spłaty, ale okoliczności sprawy temu przeczą, gdyż nie wpłacała na rzecz powoda kwot w regularnym odstępie czasu. Dlatego też Sąd nie rozłożył zasądzonego świadczenia na raty.

Roszczenie o odsetkach za opóźnienie, liczonych od sumy kwoty należności głównej i kwoty skapitalizowanych odsetek, Sąd wydał na podstawie art. 481 § 1 k.c. Od momentu wniesienia pozwu dopuszczalne było żądanie odsetek za opóźnienie od zaległych odsetek (art. 482 § 1 k.c.).

Mając na uwadze trudną sytuację materialno-bytową pozwanej, w tym jej problemy zdrowotne, Sąd na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu.